

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **D. D. V.**, nar. X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců – Ministerstvo
vnitra**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016, č. j. MV-64003-4/SO-2016,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016 č. j. MV-64003-4/SO-2016 se zrušuje a věc se
vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 11 228 Kč do
jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce Mgr.
Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 9. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalované, blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání, které podal proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále také „prvostupňový orgán“ či „ministerstvo“) ze dne 1. 4. 2016, č. j. OAM-12097-19/TP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a jímž bylo zároveň uvedené prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu.
2. Žalobce namítá překročení pravomoci prvostupňového orgánu a porušení ústavních práv. Zpochybnil aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu při zjišťování splnění podmínek žádosti o trvalý pobyt dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona. Napadené rozhodnutí má za nepřezkoumatelné v bodě, v němž správní orgán došel k závěru, že studuje-li žalobce ve Vietnamské socialistické republice, brání jeho studium sloučení rodiny, byť splňuje další zákonné podmínky pro udělení trvalého pobytu. Rozhodnutí žalované považuje za rozporuplné i s ohledem na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/83/ES, která neobsahuje ustanovení, které by umožňovalo smluvním státům bránit cizincům sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy nebo do zaměstnání. Žalovaná klade na žalobce další podmínky, a to že soužití s rodičem musí být možné realizovat bezprostředně, popřípadě v přiměřené době, po vydání povolení k trvalému pobytu, aniž by k tomu měla jakoukoliv zákonnou oporu.
3. Žalobce navrhuje zrušení správního rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.
4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a dále uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací předchozích rozhodnutí správních orgánů, na něž odkázala. Podotkla, že žalobcem citovaná Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/83/ES stanoví pouze podmínky uplatnění práva na sloučení rodiny, nikoliv povinnost členských států udělovat povolení k trvalému pobytu. Upozornila na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015-51, ve kterém soud došel k závěru, že z žádného ustanovení zákona sice neplyne, že by společné soužití muselo být realizováno nejpozději v den vydání rozhodnutí, nicméně z žádosti by mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí, nikoliv až s odstupem několika let.
5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal bez jednání s ohledem na výslovné sdělení žalobce, že je nepožaduje, a konkludentní souhlas žalované.
6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 23. 6. 2015 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinným příslušníkem – otcem žalobce. Do žádosti uvedl, že je studentem bez pracovního

zařazení. K žádosti, kromě fotokopie cestovního pasu, doložil doklad o účelu pobytu v ČR, doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění finančních prostředků, výpis z rejstříku trestů, lékařskou zprávu a záznam z pohovoru. Ke splnění podmínky nezaopatřenosti předložil prohlášení ředitelky střední odborné školy cestovního ruchu ze dne 20. 2. 2014 a na výzvu správního orgánu prohlášení téhož subjektu ze dne 14. 10. 2015, kterým bylo potvrzeno, že žalobce bude přijat od 1. 9. 2016 do prvního ročníku denního studia této školy poté, co prokáže znalost českého jazyka, splní podmínky přijímacího řízení a předloží potvrzení o trvalém pobytu. Dále předložil potvrzení ze dne 2. 12. 2015 ředitele vietnamské společnosti S. M. o tom, že je účastníkem kurzu servírování pití a jídla (ročník 2015/2016), potvrzení účasti na kurzu českého jazyka v Hanoji od 5. 10. 2015 do 10. 12. 2015 a potvrzení ze dne 28. 1. 2016 společnosti FCE s.r.o. o zařazení do tříměsíčního jazykového kurzu s datem zahájení od 1. 3. 2016. Správní orgán požádal o výslech žalobce prostřednictvím Velvyslanectví ČR v Hanoji, který proběhl dne 5. 2. 2016. Žalobce při něm potvrdil, že žádá o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s otcem. Uvedl, že odmaturoval ve školním roce 2013/2014 a nyní je studentem odborné školy v oboru kuchař, jedná se o denní studium. Studium bude ukončeno v prosinci roku 2016. Žalobce prohlásil, že hodlá v České republice studovat a žít se svým otcem, který ho bude plně finančně zajišťovat. S otcem je nyní v telefonickém kontaktu a viděl se s ním naposledy v období od prosince 2014 do února 2015.

7. Na základě takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se podává, že prvostupňový orgán po provedeném dokazování uzavřel, že žalobce je synem pana D. V. Ch., narozeného X, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, který má v ČR realizovaný trvalý pobyt od 13. 5. 2015 za účelem „povolení po pěti letech dne nepřetržitého pobytu“. Nezaopatřenost žalobce byla potvrzena doklady o denním studiu střední odborné školy, nicméně doložený tříměsíční jazykový kurz ministerstvo nepovažovalo za pokračování aktuálního studia oboru kuchař ve Vietnamu a současně tento kurz nemělo za soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu ustanovení § 12 až §15 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Prvostupňový orgán v rozhodnutí uvedl, že v současné době žalobce, vzhledem ke studiu ve Vietnamu, nemůže plnit účel pobytu. Pro případ jeho předčasného ukončení za účelem příjezdu do České republiky však žalobce nemůže nastoupit na deklarovanou střední školu, neboť nesplňuje všechny podmínky uvedené v potvrzení, konkrétně nemá znalost českého jazyka. Vzhledem k tomu by na žalobce nebylo možno hledět jako na nezaopatřenou osobu. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobce nemůže naplnit účel pobytu ve formě trvalého společného soužití na území, a to až do prosince roku 2016, pokud by splnil tuto podmínku, nesplnil by podmínku nezaopatřenosti, proto jeho žádost zamítnul.
8. Žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, když se ztotožnila s výkladem splnění podmínek dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu a uvedla, že z citovaného ustanovení vyplývají 3 podmínky, které musí být splněny kumulativně: 1) žádost musí podat nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě, 2) cizinec, jehož dítě o povolení k trvalému pobytu na území žádá, musí na území pobývat na základě povolení k trvalému pobytu, 3) důvodem žádosti dítěte je společné soužití těchto cizinců. Dovedla, že první dvě podmínky byly bezesporu splněny s tím, že odvolatel podmínku nezaopatřenosti splňuje studiem na střední škole a v tomto prvostupňové rozhodnutí

korigovala s odkazem na ustanovení § 20 odst. 2 písm. d) zákona č. 561/2009 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání. Nicméně uvedla, že nesplňuje třetí podmínku společného soužití s nositelem povolení k trvalému pobytu.

9. Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu, v rozhodném znění, ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68 téhož zákona.
10. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, v rozhodném znění, povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
11. Zásadní námitkou v dané věci bylo nesprávné posouzení splnění podmínek podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, a to podmínky společného soužití rodiny. Mezi účastníky nebylo sporné to, žalobce je rodinným příslušníkem cizince, který realizuje na území České republiky trvalý pobyt a dále ani to, že žalobce byl v době podání žádosti zletilým nezaopatřeným dítětem, když tato nezaopatřenost byla splněna studiem na střední škole ve Vietnamu a byla by splněna i studiem na střední škole v ČR.
12. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24 vyplývá, že *žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodičů v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval ve Vietnamu, tedy mimo území České republiky, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou v České republice. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je potom zřejmé, že NSS se zabýval otázkou společného soužití v podobné situaci jako v nyní posuzované věci a dále v citovaném rozhodnutí v bodě 13. odůvodnění uvedl: „Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „společné soužití“ a konstatoval, že zákon o pobytu cizinců tento pojem nedefinuje, nicméně se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem skutečně žije, resp. sdílí s ním společnou domácnost. Potud lze s žalovaným souhlasit. Nelze však již aprobovat závěr, který aproboval poté městský soud, že nebyl prokázán důvod žádosti, neboť stěžovatel pobýval a studoval ve Vietnamu, kde dosud studium nedokončil. Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení je patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na*

ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný.“

13. Výše uvedené právní závěry Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném rozsudku je třeba aplikovat i v dané věci. Správní orgán nepostupoval správně, pokud žádost žalobce zamítl pouze z důvodu nesplnění podmínky trvalého společného soužití žalobce s otcem na území České republiky z důvodu, že žalobce studuje na území Vietnamské socialistické republiky. Stěžejní otázkou, kterou měly správní orgány zjistit a posoudit, je, zda žalobce skutečně hodlal žít bezprostředně po udělení trvalého pobytu společně se svou rodinou resp. svým otcem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019 č. j. 7Azs 35/2018-40).
14. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu a vrátil věc žalované k novému projednání a rozhodnutí. Žalovanou zavázal, aby se znovu zabývala žádostí žalobce o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu a jednotlivé podmínky dle tohoto ustanovení znovu posoudila s ohledem na uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
15. Pro úplnost soud k námitce žalobce týkající se aplikace ustanovení § 66 zákona o pobytu podotýká, že se v tomto bodě ztotožňuje s postupem prvostupňového orgánu, neboť z ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu jednoznačně vyplývá, že při vydání povolení k trvalému pobytu podle tohoto ustanovení správní orgány zjišťují i to, zda jsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 66, a pokud tyto důvody potvrzeny nejsou, žádost zamítne. Posouzení žádosti správním orgánem podle uvedeného ustanovení má tedy zákonnou oporu.
16. K námitce žalobce o překročení pravomoci ministerstva a porušení ústavních práv soud uvádí, že jde o námitku nekonkrétní, když žalobce jasně nespecifikoval, v jakém ohledu prvostupňový orgán jednal v rozporu s čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud tedy přezkoumal tuto námitku v souladu se závěrem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41 pouze v obecné rovině, aniž by shledal, že by s obsahu správního spisu vyplývalo jednání prvostupňového orgánu, která je v rozporu s citovanými ústavními zákony. V tomto směru je třeba upozornit na to, že prvostupňový orgán v době vydání rozhodnutí vycházel ze své rozhodovací praxe. Soudem citované rozhodnutí NSS, které se přímo výkladem společného soužití rodiče s dítětem zabývalo, bylo vydáno až poté, co prvostupňový orgán i žalovaná ve věci rozhodli.
17. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl plně úspěšný žalobce, jehož náklady se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000

Kč, odměny advokáta, která je tvořena odměnou za 2 úkony právní služby ve výši 3 100 Kč za jeden úkon podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (převzetí a příprava, žaloba ze dne 26. 9. 2016) a náhrady hotových výdajů za tytéž 2 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH, přiznal mu soud i DPH ve výši 21% z přiznaných částek, kromě soudního poplatku. Celkem odměna advokáta tvoří částku 11 228 Kč. Soud nepřiznal odměnu za sdělení ze dne 13. 1. 2017, neboť tento úkon neměl za účelně vynaložený, když jeho obsah mohl advokát učinit součástí žaloby.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. srpna 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu